

det ærede Medlem Hr. Axel Møller mente, at 800 Kr. ikke var for meget, at det var noget, man skulde opretholde, var Sagen en anden, men jeg har det Indtryk, at det ærede Medlem mener, at der i og for sig kunde være Grund til at nedsætte Invaliderenten paa de 800 Kr., men at Lovens Regler er til Hinder for det. Det er altsaa det ærede Medlem Hr. Axel Møllers Tanke, at det kun er af rent juridiske Grunde, man ikke bør nedsætte den. Saa er det, jeg siger til det ærede Medlem: Naar det er hans Tanke, at det i og for sig vilde være rigtigt at nedsætte den, men at juridiske Grunde er til Hinder for det, saa kan han ganske roligt overlade til Højesteret at afgøre, om den Anskuelse er rigtig.

Det ærede Medlem talte om en Højesteretsdom, der har konstateret, at der forelaa Forsikring i et Tilfælde, hvor Skaden var sket, men man var uvis om Skadens Størrelse. Det er rigtigt, at der foreligger en saadan Højesteretsdom; men i det Tilfælde maatte vedkommende ogsaa betale en Præmie, der var meget stor, og det er netop det, man ikke gør her.

Det ærede Medlem mente, at jeg har Bevisbyrden for, at det er en Forsørgelseslov og ikke en Forsikringslov. Dertil maa jeg sige, at saa er det ærede Medlem uheldig i sit Ændringsforslag, for deri siger det ærede Medlem udtrykkeligt, at for dem, som ikke har indgivet Begæring inden en vis Dato, kan man nedsætte Satserne. Hvis det var en Forsikringslov, var man selvfølgelig ikke i Stand til dette.

Jeg beklager, at jeg kom til at sige om det ærede Medlem, at han havde stemt for Loven i 1921. Jeg gik ud fra, at det ærede Medlem var Medlem af Tinget paa det Tidspunkt, da Loven blev vedtaget, men saa maa jeg ialt Fald sige, at nogle af det ærede Medlems Meningsfæller var Medlemmer, saa den Bebrejdelse, som jeg altsaa ikke kan rette mod det ærede Medlem Hr. Axel Møller, kan jeg nu med hans Billigelse rette mod de andre Medlemmer, som den Gang var Medlemmer af Tinget.

Borgbjerg: I den højtærede Sundhedsministers Svartale var der intet, som nødvendiggør eller blot muliggør et Svar fra mig. Der var nemlig intet i den Tale. Ministeren er aabenbart, det har vi nu erfaret gennem et halvt Aar, ikke nogen Ven af det Princip med Offentlighed og Mundtlighed, der er skrevet i Grundloven, og som nu er gennemført i vor Retspleje. Ministeren fastholder stadig udelukkende den skriftlige Procedure, det vil sige, at der i hans Tale

kun omtales, hvad der har foreligget for ham skriftligt i nogen Tid, ikke, hvad der i Dagens Løb er fremsat offentligt eller mundtligt. Hvad Offentlighed angaar, stemmer det ogsaa med den Udtalelse, jeg citerede efter Rigsdagstidende, at Ministeren ikke vil diskutere visse Spørgsmaal i en større Forsamling. Der er altsaa intet, der kræver eller blot muliggør et Svar; jeg behøver derfor ikke, hvad jeg ogsaa nødigt vil, at forlænge denne Forhandling. Men inden den gaar til Ende, vil jeg kun kort betone, at jeg i min Tale efter „Fyens Tidende“ nævnte nogle ærekrænkende Ytringer af den højtærede Sundhedsminister mod Retspræsident Steincke ved et Møde i Svendborg, nogle ubeviste og ubeviselige ærekrænkende Udtalelser. Den højtærede Minister har ikke dementeret dette Referat, har overhovedet ikke svaret herpaa og har altsaa ikke villet gentage disse Ytringer fra denne Talerstol. Jeg nøjes med at understrege dette.

Ministeren for Sundhedsvæsen (Rubow): Det ærede Medlem Hr. P. Munch svarede slet ikke paa min Kritik af hans Beparelsesforslag. Jeg gjorde opmærksom paa, at det ærede Medlem i sin Kritik af Regeringens Beparelsesforslag regnede med Aaret 1926, medens vort Forslag regner med 1927—28. Dette kan det ærede Medlem overhovedet ikke benægte, idet det ærede Medlem paa Betænkningens 5te Side skriver: „Naar man i Motiverne til Lovforslaget angiver, at der ved Forslagets Bestemmelser vilde fremkomme en Nedgang i Rentydelsen paa 6,8 Mill. Kr. paa en saadan Maade, at dette maa opfattes som en aarlig Nedgang, da maa Mindretallet hævde, at en saadan Nedgang *ikke* vilde finde Sted ved Forslagets Gennemførelse. Efter de af Sundhedsministeren givne Oplysninger var der ved Udgangen af 1926 18 200 Invaliderentydere. Den faste Takst for disse er foreslaaet nedsat med 260 Kr. for hver. Dette giver en Nedgang paa 4 732 000 Kr.“ Her staar saa tydeligt som overhovedet muligt, at det ærede Medlem regner med 1926, medens vi selvfølgelig regner med 1927 og de kommende Aar.

En anden Fejltagelse, det ærede Medlem gør sig skyldig i, er den at finde Udgiften ved Invaliderenten ved at multiplicere Antallet af Rentydere med 800 Kr. Hvis det ærede Medlem vil se paa Betænkningens Underbilag 3 til Bilag 3, vil han se, at denne Antagelse er fuldkommen fejlagtig. Der staar for 1926 en Udgift paa 18 181 000 Kr., Antallet af Rentydere var 18 200.